

рѣчтъж въ която ся намира ако е Арабска или Персидска, както и на родителныйтъ падежъ окончателната чястица е винаги صغير *кефъ* и ся изричя като нашето *и*, напр. *قزندانك* на брата ви.

ل *лям*, чете ся като българското *л*, напримѣръ: *لقمه* *локма* (залагъ), *فليج* *кжлждж* (сабля, кжлжджъ), *لكن* *лякин* (нъ), *لاف* *лаф* (рѣчь, дума), *لافزن* *лафазан* (който брацолеви).

م *мѣм*, чете ся като българското *м*; напримѣръ: *مناسب* *мюнасиб* (способенъ, приличенъ), *مال* *мал* (стока, богатство), *موم* *мум* (свѣщъ), *مملكت* *мемлекет* (мѣсто, градъ), *معادن* *ма'ден* (металъ, рудница).

ن *нун*, произноси ся като нашето *и*; наприм: *نار* *нар* (наръ), *نه* *не* (какво), *نيل* *нил* (Ниль), *نور* *нур* (свѣтлина). Ако ли има отпрѣди му едно *ب* *бе*, той ся произноси като *м*; на прим: *تمبل* *тембел* (лѣнивъ), *تمبих* *тембих* (свѣтуваніе, поръчваніе), *انبار* *амбар* (житница, амбаръ), *استانبول* *істамбол* (Цари-градъ), *زنبيل* *зембил* (зембилъ, торба отъ сазъ).

و *вав*, тая буква ся употрѣблява като гласна и както нашата съгласна *в*, въ начялото на рѣчитѣ ся изричя като съгласна: *واصل* *васжл* (стигнжлъ); а когато въ начялото на рѣчитѣ трѣбва да ся изрѣче ка-